

Előfizetési díjak:
egész évre 4 frt, fél évre 2 frt; községi jegyzőknek és tanítóknak egész évre 3 frt.
Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr; bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyomatbéllyeggel és támlappal együtt 3 frt.
Nyilttér soronként 30 kr.
többszöri hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

A lap szellemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmentelen levelek csak ismert kéztől fogadhatnak el.

Szent István király napja.

Az isteni gondviselés úgy akarta, hogy történetünk legdicsebb, legtanulságosabb részét szt. István király élete képezze. Szép jel, hogy erről évenként minden hazafi legalább az ő napján megemlékezzék.

De habár e kegyelet szónoklatokban s hírlapi megemlékezésekben siet e napon történeti fontosságainak érveit kimeríteni, egy némely aggodó kebel nem képes azon lidérenyomás alól fölszabadulni, melyet a nagy királynak a „regnans unius linguae est imbecille et fragile”-féle kormányzati alapelvével okozott.

Maga a nagy Kossuth e tárgyban így küzd önmagával: „Miután István királylyal elműveltették az idegen papok azt, hogy országlati maximává tették le vele azt a politikai lehetlenséget, hogy egynyelvű ország erőtlén ország; és keresztül vitték, hogy az állam nyelvén nem a nemzeti, hanem a latin nyelvavattassék fel, őseink századokon át elhanyagolták nemzetiségi érdekeinket, midőn azokat általánosítani könnyű volt volna, a nélkül, hogy csak reszenzussal is találkozni. E mulasztást most már helyre hozni lehetetlen. Arra már gondolni sem lehet, gondolni sem kell, hogy a nemzet akár kormányhatalommal, akár törvényvel álljon közbe az oláh pap mérges csókja s azon magyarok közé, kik attól a méregtől anynyira sem szabadkoznak, mint az ökör a nem mérges békárokkától. A nemzet csak társadalomilag karolhatja fel ez ügyet; tehát egyetileg.” (L. Herman O. „Kossuth és Erdély ügye.”)

Sokan vannak tehát, még a műveltebbek osztályában is, kik e tárgyat szt. Istvánban szubjektive gyöngeségnek, objektive szerencsétlenségnek tekintik.

Pedig e politika azon időben az egyedül lehetséges és igen gondviselészerű volt.

„Unius linguae, uniusque moris regnum imbecille et fragile est.” Azaz: „Az egynyelvű és szokásu ország gyöngye és törékeny”, mondá

a nagy király, miután a kormányzás terheit egy emberöltőn keresztül viselte; miután országát kül- és belelenségeitől, mi több, az ennél még veszélyesebb nemzeti lethárgiától megmentette volna.

Azon körülmény, hogy szt. István Esztergomba, Fehérvárra és Győrre, tehát a Tót-sághoz és Németországhoz közelebb lakott, mint ha az ország szívében lakott volna, mutatja, hogy a kultúra terjesztésében s a béke műveinek megismertetésében a keresztény avar, szláv és német elemre egész meggyőződésből támaszkodott. De hogy csak is nemzeti érdeken használta az idegen befolyást, mutatja nemcsak az, hogy országát politikai függetlenségében megtartotta, megszilárdította s végtőlésében is ezt mondotta: „az országot nagyjával és népével — nem népeivel! — a te imáidba ajánlom”, hanem hogy a magyar nemzet hegemoniáját a vendégnepek civilizációjának fölvétele által újra biztosította.

Szent Istvánnak e szavait: „az egynyelvű és szokásu ország gyöngye és korhad” együtt, egymás kiegészítésében kell érteni. Hangsúlyozza, hogy az egynyelvű ország gyöngye, nemcsak azért, mert a mely király több nemzetnek parancsol, annak közhit szerint hatalmasabbnak is kell lennie, azért, mert egyáltalában többnek parancsol, s mert egyik népet a másik által lehet jóra vezetni, jóra tanítani. S ez az, a mi a fent idézett mondatnak mindkét részében benn van, az egész axiómának kenetet kölcsönöz.

Világos, hogy a hadi erényekkel tündöklő magyart, a béke műveibe avatott más népeknek kellett, azok áldásaira megtanítani.

S mert a nagy királynak erre volt elég lelki ereje és gondja, azért kétszeresen van oka a magyarnak őt nemzetiségi szempontból is örökre áldani.

Szt. István nemzetiségi politikája miatt, a magyarnak sem háboruban, sem békében, sem

a magán, sem a közéletben nem volt oka bánkódni.

Háromszor segítették a nem magyar ajku hazafiak, magyar vezérek, magyar zászlók s jellegé alatt bazánkat megszabadítani. Szent István idejében a pogány Kupa, I. András alatt a bódult Vat ellen s IV-ik Béla idejében, a tatárpusztítás után a felvirágoztatás művének létrehozásában. Sőt akár negyedszer is, midőn az ország magyarabb része elpusztult s török járom alá jutott, segítették Magyarországot az ő nemzeti individualitásának megmentésében.

A nemzetiségek legkimagaslóbb alakja Zrínyi a költő volt. Horvát volt ő birtokaira, származására nézve. Beszélte a horvát nyelvet. De ah, mily páratlan volt ő mint polgár, író, diplomata és katona! Senki sem kezelte korábban jobban a magyar nyelvet, senki sem lelkesedett jobban a szittya-magyar nemzetért. Kívánni sem lehet öntudatosabb magyarságot, mint milyennel a „Ne bántsá a magyar”-jában találkozunk. Ilyen volt Veránc Antal érsek, Jamborisich, Draskovich püspök, kik szintén nemcsak magyar szellemben, hanem magyar nyelven is írtak. Ilyen különösen Fráter György, (Utyesnich) ki saját kifejezése szerint később lett volna inkább törökké lenni, mint a magyar király kiskoru örökösének az apa által már szerződésileg eladott, az ország javával sehogy meg nem egyeztetethető érdekeitől elállani.

És ha a nemzeti közszellemet vizsgáljuk, a magyar nyelv uralmát egyebütt is feltalálhatjuk. Erdélyről írván Aeneas Sylvius, azt mondja: „Erdélyt most három nemzetiség lakja, németek, székelyek és oláhok; de kevés embert lelsz valamire való, ki magyarul ne tudna.” Sopron, Pozsony, Nagy-Szombat a 16—17-ik században, a politikai nemzetiség legkritikusabb szakában, magyar jegyzőkönyvet vezettek, egymás között és egyesekkel is e nyelven leveleztek. Ugyanez áll a legkevésbé magyar ajku Sárosmegyéről is. Kassa városának még akkor bizonyára német polgárai panaszkodtak 1555.

TÁRCZA.

Sárikámnak.

Mondád, virágom, hogy szeressek,
Szeretni a legédesebb,
Szavadra gyógyulásnak indult
Szívemben az a régi seb.
És én szeretni megtanultam,
Csókkal halmoztam kezedet,
De azt nem tudnám elbeszélni,
Hogy lelkelem mennyit szenvedett.

Mondád, leánykám, hogy beszéljek,
Jól illik a beszéd nekem;
Ha tudtad volna, mit kívántál,
Hallgattál volna gyermekem.
Mit ér nekem már e világon
A legfényesebb tudomány,
A bölcseséget eltemettem
Ajkadnak ékes biborán.

Mondád daloljak, hisz az ének
Bölcsőmben egyesült velem,
S siromból is felhangzik újra
A titkolt, zengő szerelem.
Igaz, igaz, s tán halhatatlan
A költő utolsó dala,
Melyben szerelmed elsíratja:
Szívemnek drága anyagala!

Gyula.

A deputátusok.

(Szomorú és viggall elegy historiai apróságok.)

Tizenkét tagu deputatio, ki vasuton, ki kocsin neki eredtünk még egyszer meglátni színről színre azt a a nagy embert, a kit néhány napig hódolat-tal és szeretettel ünnepeltünk a mi kis városunkban.

Nem mentünk üres kézzel.

Vittük egy morzsányi jelét annak, hogy e város hálás, elismerő és a valódi nagyság előtt készséggel hajlik meg mindenha.

Impozáns küldöttség voltunk. Alig pár kivételével jóval felül a 80—90 kilogrammon. Nehány a soványabbjából csak úgy tévedésből került közénk.

Egy igazi athléta is utazott velünk, a kit nagy tisztelettel kerültek ki Nagy-Várad város szűkre szabott járdáin.

A Széchenyiben volt a találka, hol augusztus 12-én d. e. 8 órakor valóságos haupt-rapporton kellett állanunk a polgármester előtt, a ki szépen suly és szám szerint végig olvasott rajtunk és kifejezte megelégedését.

Nem apadtunk.

*

A Széchenyi portás ezüst paszományos sapkája sem imponált nekünk. De imponáltunk mi az egész szállodai cselédségnek, mely kezét-lábát törte a lőtás-futásban, a mint megtudta, hogy deputatióval van dolga.

Szépen beszállásoltak bennünket, kit-kit rangja szerint. Azt pedig — nem lévén előleges bemutatás — ők anachrologice maguk fejtették meg.

Azt a két urat például (a kik ma is szídják

őket) olyan fényes szobába helyezték el, hogy a lábdobbanás vastag, finom szőnyegbe fult; consoltükörben gyönyörködhetek magukban, a mi nem kis dolog, ha elárulom, hogy az egyik öles magassága.

Irigykedtünk is rájuk szörnyen. Ebadta németje! Hogy megemberel egy-kettőt a többi rovására! Aztán mi polgármesterestől csak „tekintetes” számba mentünk; őket meg „nagyságotlák.”

Kacagtak is rajtunk a mi nagyságos uraink.

Hanem mikor a számlát benyújtották, megvakarták a fejüket s alig hittek a szemüknek, mikor így olvasták:

„Szoba egy napra 10 frt.”

Utoljára még is mi kacagtunk.

*

Három negyed egy órakor a két lovas bérkocson bepóroszkáltunk a püspöki palota udvarába. Felhaladtunk a tágas, szép lépcsőkön és az előszobában leraktuk minden huminkat.

Egy livrés inas bejelentett bennünket s pár perc múlva a nagy kényelemmel és izléssel berendezett salonban fogadott ő exciája.

A falakon drága pénzért festmények; az asztalokon különböző becses emlékek, melyekkel ő exciáját különböző testületek és városok kitüntették; köztük a szatmári diszpolgári oklevél műbecsű foglalatban, érdekes anyagot szolgáltatottak a megfigyelésre.

A kegyelmes ur ez alkalmat felhasználta arra, hogy egy ropogós ezeres bankjegyet nyújtson át Trusza Lajos esperes kezébe. Az első ezertest, a mely a gimnáziumnak lett adressálva.

A deputatio egy tagja kisütötte, hogy a ke-

táján a nyakukra vitt német papok miatt. A magyar királyi kamara honi nyelven levelezett a megyékkel, városokkal, sőt egyesekkel. A harmincadok és sötiszek így kapták parancsukat, az volt az országgyűlési tanácskozások nyelve, a követek azon kapták utasításukat s jelentéseiket azon tették küldöikhez. A pörök jobbára ezen nyelven tárgyalattak, a káptalanok és konventek ezen szerkesztették az okleveleket.

De ezen nincs is miért csodálkoznunk. Mert annyira tisztelve és ismerve volt a magyar nyelv még az országon kívül is, hogy a lengyel Ulászló, midőn 16 éves korában magyar királyllyá választatott, nemcsak hogy beszélt már magyarul, hanem ezen nyelven választott a német császár követének is királyi székéből. Zápolya István nem tudott németül, s még is kineveztetett Bécs kormányzójává, s az maradt Mátyás haláláig. Báthory István hosszú magyar beszéddel üdvözölte Ferdinándot az ország határán, mint nádor. Ezen nyelven kötött a zsitvatoroki béke a törökkel. Ezen irt az 1619-iki országgyűlés a budai basához, II. ik Ferdinánd a török császárhoz. Ezen nyelven adták ki rendeleteiket a török parancsnokok. Ezt használták levelezéseiknél a megyék, hatóságok, várkapitányokhoz a német fővezérek is. 1533-ban Vlád, 1572-ben Sándor havasföldi vajdák, 1592-ben Áron moldvai fejedelem, magyar ügyben, magyar leveleket irtak.

Ha hazánknak baja van a nemzetiségekkel, az nem olyan régi keletű, nem szent István idejéből való. Szent István elve mellett nem vészett el nemcsak a haza, de a magyar nemzet sem. Annyi balszerencse közt, oly sok viszály után, meg van mai napig, ugyanazon arányban. Midőn három-négy ízben halva volt, föltámasztatott ugyanazon jelisével. Világos tehát, hogy a mit Szent István mondott s mi az ő felelősségének körén kívül századok mulva sem mutatkozott veszélyesnek, annak igen egészséges gondolatnak kelle lennie.

Manap ép úgy, mint József császár idejében kijelentjük a magyar nyelvet az ország politikai önállásának főszeközéül, ragaszkodunk hozzá, terjesztjük annál nagyobb hűvvel, minél bizonyosabb, hogy az jólétünk és művelődésünk hathatós tényezője. Minél bizonyosabb, hogy az az ország függetlenségének egyik legbiztosabb garanciája.

Ha korunkban a nemzetiségi izgatások veszélyesebb alakot öltenek, szent István bölcsesége és erélyével, a célok és eszközök hasonló felismerésével kell új ösvényre lépünk. „Le monde politique change; il faut désormais chercher de nouveaux remèdes à des maux nouveaux.“ (A politikai világ változik: ezután

új bajok ellen új orvosságokat kell keresni.) (Toequeville „De la democratie. t. 2. q. 369.)

Szent István megértette kora szükségait. Rajtunk a sor a mienket megérteni.

Legyen e jogos és megérdemlett védelem szent István emlékének szentelve!

Falusi.

* **Diszpolgári oklevél.** Dr. Schlauch Lőrinc váradi püspök ő excellenciájának, gimnáziumunk lelkes újjáteremtőjének — mint azt lapunk multszámában jeleztük — f. hó 12-én nyújtotta át a város küldöttsége a diszpolgári oklevelet. A küldöttség vezetője Gencsy Sándor polgármester egy formailag és tartalmilag teljesen bevégzett szép beszédet intézett ez alkalommal a nagytudományu főpásztorhoz, kiemelve azon áldásos hatást, mely városunkat és annak vidékét a gimnázium újjászervezése, a nyilvánossági jog kivívása által érte; tolmácsolta a hálát, melyet ez intézet megteremtése által nemcsak a szülők, de az egész közönség érez az áldozatkész főpásztor irányában. Beszéde végén éltette dr. Schlauch ő exciáját, mire a küldöttség lelkes éljenzésbe tört ki. A püspök igen kegyesen fogadta a küldöttség hódolatát s a diszpolgári oklevelet tartalmazó albumot láthatólag kellemesen meglepve vette át s válaszában ígérte, hogy magas pártfogását jövőre sem fogja megvonni a gimnáziumtól. Megköszönte a figyelmet, melyben a város őt részesítette s kijelentette, hogy megtiszteltetésnek tartja azt. Mind inkább fellendülő szép beszéde végén éltette a város lakosságát, mint most már polgártársait. A küldöttség felzúgó éljenzése volt a püspök beszédére a válasz. Ő exciája ezután megtekintette részletesen az albumot és kifejezte örömét a felett, hogy hazai cég ily szép diszmunkát tud előállítani, mert ebben a hazai ipar nagy fejlődését látja. A diszes album — mely Morzsányi budapesti cég készítménye — valóban meg is érdemli az elismerést. Elvitele előtt pár napig a városi tanács-teremben volt közszemlére kiállítva és ott módjában állott kinek-kinek megtekinteni. Azokra tekintettel azonban, kik netalan nem látták, közöljük itten részletes leírását.

Az okmány kötése renaissance stylü igen izléeses, bronz ékítményekkel ellátott, világos-kék finom vászon-táblából áll. Négyszögben giurland fut körül. A tábla közepét csinos keretben a város domborművé cimere foglalja el: egy, hegyen álló, csucsán kereszttel ellátott vártorony és egy angyal kezében lilomszállal; körül eme körirat: C. Somlio. D. F. (Castrum Somlioviense defensor fidei: Somlyóvára a hit védője.) A tábla négy sarka igen diszes bronzékítményekbe van foglalva, melyek mindenike elefántcsont-alapon nyugszik s minden egyes ékítmény közepén egy-egy egyházi jelvény domborodik ki és pedig: a felső jobb sarkon a titkos jelenések könyvéből vett symbolum, a 7 pecséttel el-

látott könyv van, rajta az éretünk ártatlanul és békén túrv meg halt, isteni Megváltót jelképező, kereszten fekvő s oldalából vérző bárány; — bal-sarkon a főpapi jelvények: a püspöksüveg (mitra), az apostoli kettős kereszt és a pásztorbot.

Alól a jobb sarkon: van egy csinos renaissance stylü oltáriszentség mutató; balfelől: egy buzakalászkok között álló kehely.

A város cimerevel egy irányban a két szélén van: balfelől az évszám: „1890.“; jobb oldalt: „május 31.“, jelentvén ama napot, a melyen a püspök a város diszpolgárává ünnepélyesen megválasztott.

A tábla hátsó lapján cserfa koszoru által körülvéve a püspök diszes monogrammjá domborodik ki, azonkívül a 4 szegleten 4 rózsá alakú gomb van, a melyeken az album nyugszik.

Az album belseje két fehér pergamen-lapból áll, melynek első lapján ékes kaligraphiával az okmány szövege van. — Az albumról egy, a város színeit (kék és fehér) feltüntető sodrott selyem színen függ egy igen csinosan kiállított pecsét-tartó.

A diszesen festett initialeval kezdődő szöveg így hangzik:

Mi Szilágy-Somlyó rendezett tanácsu város közönsége nevében nagyméltóságú és főtisztelendő dr. Schlauch Lőrinc, nagyváradi latin szertartásu megyés püspök, valóságos belső titkos tanácsos urat, tekintetbe véve érdemeiben gazdag egyházi és hazafiui erényeit, különösen pedig városunk iránt tanúsított meleg érdeklődését és áldozatkészességét: 1890. év május 31-en tartott közgyűlésünkben egyhangulag, közlekedéssel városunk diszpolgárává választottuk.

Miről ezen oklevelet a 41. számú közgyűlési határozat alapján ezennel kiadtuk.

Kelt Szilágy-Somlyón, 1890. május 31-én.

Gencsy Sándor, Virág Lajos,
polgármester. főjegyző.

*

A küldöttség ezután pár percig időzött még a püspök diszes szalonjában, ki többeket megszólításával tüntetett ki s végül ebédre vendégeiül hívta meg a küldöttség tagjait, kik ezután — fél tizenegykor d. e. eltávozva, több helyen látogatásokat tettek. Délután egy órákor a küldöttség tagjai aztán visszahajtottak a püspöki palotába s részt vettek a tiszteletükre adott diszebeden. A harmadik fogásnál dr. Schlauch Lőrinc felemelkedve gyönyörű beszédben éltette Szilágy-Somlyó város közönségét, mint polgártársait és annak polgármesterét Gencsy Sándort. Majd Barbolovics Alimp gk. püspöki helynök és Gencsy Sándor polgármester éltették — mindketten találó és sikerült tosztnban — ő excellenciáját. A gazdag ebéd alatt kitünő hangulat uralkodott s a püspök szeretetreméltó modorával, figyelmével minden vendégét lebilincselte. Délután

gyelmes ur a pénz átnyújtásánál azt sugta volna az esperes fülébe:

— Látom tizenketten vannak s ezek közt sok a jól táplált ember. Én bizony nem tudom, megéri-e ez urak az én szerény ebédemmel. Hát csak vendégelje meg őket ebből az ezeresből a püspök-fürdőben. A többi legyen az én gondom . . .

Sch. F. erősen bizonykodik, hogy ő tisztán halotta.

*

A püspöki ebéd előtt olyan forma érzés vett körül engem, mint kis diákot az examen előtt.

Vágy, otthon, — mint szokták írni — pongyolában megismerni egy nagy embert; egyszerű tárgyakról beszélgetve hallgatni azt, a kinek szónoki erejét, lángeszét ezrek bámulják. S a ki nimbuszával oly magasan áll, kíváncsi voltam, minő benyomást tesz reám egy kis szűkkörű családi ebédnél?

Szívem hangosan vert, midőn az ebédő asztalánál addig keresgettem a lehetőleg távol eső helyet, míg csaknem szembe jutottam az ünnepelt egyházfejedelemmel. Mellettem meg olyan megtisztelő szomszédság ült, a kit egész ország tudományos világa (kérem a nyelvész urakat ne akadjanak fenn ezen,) ismer: Bunyitay Vince személyében.

Ekkor vettem egy mély lélekzetet először.

Aztán jött egy kanál leves . . . egy lélekzetvétel . . . ismét egy kanál leves.

A kanálsörömpölés olyan közönséges zene, hogy attól akárki teljesen visszanyeri nyugalma. Én e nyugalmat azonban csak akkor éreztem, mikor a főpásztor mosolygó, derült arcára esett tekintetem.

E perctől kezdve otthon éreztem magamat. Hisz oly biztató, barátságos itt minden, mintha nem is egy gazdag palota ebédőjében, hanem a megszőkörtben lennénk.

Végig siklott tekintetem a deputatio tagjain, kik mindannyian tányérjukra hajolva merték a le-

vest. Ez a természetes jele a hódolatnak magával ragadt aztán engem is . . .

Hátul a livrés inas finom asztali bort töltött a poharamba. Eszembe jutott a recipe: „Negyven cseppet leves után.“

Most az egyszer használt.

*

Ebéd alatt felujultak a püspöki körut kedélyes reminiscenciái.

Hogy miért nincs a világon olyan szinpad, mint a sz. somlyói? Hát mert ezen fellépett a nagyváradi püspök két kanonokjával.*]

Meg a kecske fogat.

Mikor ő exciája meglátogatta megyénk nagynevű főispánját, a bucsuzás előtt egyszer csak eltűnik az élénk és kedves kis Ferkó báró s mikor az elindulás perce közelednek, egyszer csak elő áll kecske fogatával, hogy ő is csatlakozik a kíséret-hez.

Oly derült, vidám kép a gyermekész aranyos világából, hogy a kegyelmes ur maig is kedves emlékei közé sorolja. A gyermeki szeretet és ragaszkodás a találékonyssággal ölelkezik benne.

*

Kiváló istenajándék biz az, ha egy gyermek nagy nevet, vagyont, egészséges testalkatot és szellemet örököl az édes atyjától.

De a mai anyagi világban talán nem lesz érdektelen, ha Bunyitay Vince kedves ötletét, mely éppen az előbbi tárggyal összefüggésben került felszínre, elmondom.

A tudós írónál kedélyes társaság volt együtt és szóba jött a vagyontörvény. Valaki egész naívvul oda fordul a házi gazdához, s azt kérdi:

*) A püspök a színházban rendezett banquette-ről a szinpadon keresztül távozott el, hol a tiszteletére felszolgáló hölgyektől bucsut vett s mikor a szinpadra fellépett Wienterhalter és Bunyitay kanonokokkal, e mondás szájról-szájra szállt. S—r.

— Hát nagyságod örökölt-e vagyont az atyjától?

— Igen, szolt Bunyitay komolyan, mindjárt meg is mutatom, ha kíváncsi reá . . .

Ezzel bement dolgozó szobájába s kevés idő múlva egy tenyéryní papirost adott át a kíváncsi kérdezőnek, ki szájtátva olvasta arról, hogy: „Bunyitay Vince egy és fél éves egészséges csecsemő a védhímlővel sikeresen beoltatott.“

Mennyi büszkeség egy szerény tudósban!

*

Mit mondjak az ebédéről és a pezsgőről?

A hölgyek szeretnék tudni, mi volt a menu; de én mindig el szoktam azt felejtetni. Annyit mondtott egy deputatus barátom itthon: „Barátom, ha most pókász lennék, rögtön jelentkeznék a természettudósok vándorgyűlésére, mert azok úgy halom a püspöknél is fognak ebédelni.“

*

Annyi kárunk volt, hogy egy deputatus Nagy-Váradon elvesztette az esernyőjét.

Ez aztán végzetes lett reá nézve.

Mikor a püspök-fürdőben örömlakomára összeültünk, mindig csak ezt hajtotta a koccintásnál:

— Káros ember buját borral altatja . . .

Esernyő nélkül — tudva van — hogy az ember — el . . . nem, megázik.

*

A ki a püspök-fürdőt mostanában nem látta, fogalma sem lehet a nagyszerű átalakulásokról, a melyek ottan végbe mentek. A kényelem és elegancia párosulva a jó izléssel, valóságos tündérligetté varázstolták az elhagyatott fürdőhelyet.

Schlauch püspök bőkezűsége valóban halála kötelezheti a szenvedő emberiséget, kik e helyet választják üdülő és gyógyhelyül.

Schenker Mihály jó nevű vendéglős szolid árbán szolgáltat ételt, italt; a gyógykezelés pedig dr.

négy órákor távozott el a deputatio szívében még mélyebb ragaszkodást hozva magával a nagy főpap iránt. Az nap délután még a küldöttség tagjai a püspök-fürdő árnyas fái között töltötték kedélyes estét, melynek jelszava ez volt: „Éljen és sokáig éljen Szilágy-Somlyó város diszpolgára!”

Különfélék.

* **Ö Felsége** a király születése napján a rom. kath. plebániái templomban hálaadó istenítisztelet tartatott, melyen a helybeli összes hivatalok főnökeik élén részt vettek. Az ünnepélyes Te Deumot Trusza Lajos esperes-plebános tartotta.

* **Ünnepélyes** isteni tisztelet volt a rom. kath. plebániái templomban Krasznán, f. hó 18-án, királyunk Ö Felsége születése napján. A hálaadó isteni tiszteleten jelen voltak a hatóságok fejei s a lakosság nagy része, hogy az ur szolgájával ők is imát röptsenek az Egek Urához szerető királyunkért.

* **Vármegyei** közgyűlés. Vármegyénk alispánja f. hó 21-ének d. e. 10 órájára a bizottsági tagokat rendkívüli gyűlésre hívta össze. Ennek főtárgya lesz megválasztani a tisztelegő küldöttséget, mely a király Ö Felsége előtt Nagy-Váradon bemutatja vármegyénk hódolatát.

* **Hymen.** Balássy Miklós mérnök, vármegyei főutimester, f. hó 10-én esküdtött örök hűséget Ér-Kőrösön Govrik Mariska kisasszonynak.

* **Auspitz** Ármin nagyváradi fiatal hirlapíró, lapunk szellemes munkatársa nevét belügyministeri engedéllyel „Adorján“-ra változtatta át s jövőre e név alatt fogja írni szépirodalmi cikkeit, mely téren eddig is közönségünk tetszésével találkozott. Ugyancsak tőle „A doktor ur elutazott“ című vig monolog került színre a napokban a nagyváradi szinkörben, mely Szathmáry Árpád előadásában nagy tetszést aratott. Úgy szerzőt, mint előadót többször lámpák elé hívták.

* **Bíró** Gyula zilahi képezdei segédtanárt a köz. okt. miniszter rendes tanári minőségben Kolozsvárra helyezte át.

* **Nyilvános** nyugtázás. Tek. Kovács István érküvási birtokos ur a Kölesey ünnepély alkalmával — a mint az már lapunkba közölve volt — 48 ft 80 krt. ajánlott fel a szeődemeteri ev. ref. iskolába járó növendékeknek, — és pedig felekezeti és nemzetiségi külömbiség nélkül — tan- és írószerezle leendő ellátási alapjára. Ez összeget a nemes adományozó ur bekiildvén hozzám, én azt a mai napon betettem a krasznamegyei takarékpénztárba „Szeődemeteri ev. ref. iskola“ cím alatt, hogy egyházmegyém hatósága a nemes alapító öhajítása szerint örök időközön át a jelzett célra kamatoztassa. Midőn ez alapítványt van szerencsém a nyilvánosság előtt is nyugtázni, a legőszintébb köszönetemet nyilvánítom a tek. alapító urnak ezen alapítványáért s biztosítom, hogyha a célra még begyűlt összeg is kezeimhez jut, — vagy ha esetleg ez alapítvány más forrásból is még gyarapodást nyerend; úgy

én, mint hivatalutódaím ez alapot a kijelölt célra lelkiismeretes buzgósággal fogjuk gyümöcsöztetni. Sz. Somlyó, 1890. aug. 18-án. Nagy László, ev. ref. esperes.

* **Halálozás.** Egy egész asszonyt adtunk vissza f. hó 17-én Cigányiban mindnyájunk édes anyjának az áldott anyaföldnek, a fenyesek alatt néhai nevelő anyja mellé ásozott sírgödörbe, már csak néhai Dull Lászlóné koporsójában. Megható jelenet volt látni a szende, 15 éves Mariskát, ki ifju szívében már egész nagyságában fel tudja fogni a megmérhetlen veszteségnek súlyát, — Andort és Ágnest, a kik előtt szintén csaknem egész valóságában fel van tárva a sötét sírtüregnek megmásíthatatlan titka és két kisebb Lászlót és Istvánt, a kik még csak sejtelmével sem bírnak azon veszteség mértékéről, melynek nagyságát majd csak az élet fogja megtanítani. És e megható csoport közepette ott állott Dull László mint a megtestesült fájdalom. „Ha a nap lemegy — mondta meghatottan a szónok — sugarai többé nem melegítenek.“ Ezért a a néma fájdalom, záporként omló könyvek s a szíveket átjáró zokogás. Egyetlen vigasztalás a költő ama szavában van: „Non omnis moriar! Resurreximus!“ Enyhítse a gyászba borult család fájdalmát azon általános részvét, mely a temetés alkalmával nyilatkozott. Képvisele volt ott a Tövishát, Szamos- és Krasznamente, Zilah és Sz. Somlyó. A gyászszertartást főt. Badzei György göröcsöni plebános végezte 3-as segédlettel s egyszersmind tartott egy bár egyszerű, de igen tartalmas és megható beszédet. A családi gyászjelentés így szól: „Dull László a maga, és gyermekei: Mariska, Andor, Ágnes, László és István; továbbá özv. Dull Albertné, szül. Bartha Emma és gyermekei: Lure és Erzsébet; Dull Berta, özv. Kövér Sándorné és gyermeke: Sándor; végül Dull Lóra a maguk, valamint a közeli és távoli rokonok nevében mélyen megsomorodott szívvél jelentik, hogy forrón szeretett neje, illetve szerető édes anyjuk, sógornejük és nagynénjük Gafton Zsófia életének 37-ik, boldog házasságának 17-ik évében folyó évi augusztus hó 15-ik napján reggeli fél 6 órákor rövid betegség után váratlanul elhunyt. A meghaldogultnak hült tetemei folyó évi aug. 17-én délután 3 órákor fognak a rom. kath. vallás szertartása szerint Cigányiban, a saját kertben levő magán temetkező helyen nevelő anyja, néhai Holecinger Mária Bálint Elek-né mellé örök nyugalomra tétetni, lelkéért pedig az engesztelő szent mise áldozat folyó évi aug. 18-án d. e. 9 órákor fog a göröcsöni rom. kath. templomban az egek urnak bemutattni. Béke poraira! Cigányi, 1890. aug. 15.“

* **Egyházkerületi** képviselő választás. A sz. szolnoki ev. ref. egyházmegyében a kémeri választókerület lemondás folytán üresedésbe jöven, a választás f. hó 10-ére lett kitűzve és a beadott szavazatokat a folyó hó 15-én Sz. Somlyón tartott egyházmegyei tanácsülésen bontották fel. A beadott 7 egyház szavazatából 6 tisz. Vince Ödön kémeri lelkész urra adatván, mint az erdélyi ev. ref. egyházkerületnek a kémeri választókerületből törvényesen megválasztott képviselője igazolva lett. Üdvözljük az új e. ker. képviselőt s hisszük, hogy a szélesebb munkakörben is egész embernek fogja magát bemutatni.

* **Kijelölések** a deásházi papi, — és a lelei tanítói állomásra a kijelölés f. hó 20-án Sz. Csahben fog megtetjteni. Az eredményt annak idején közölni fogjuk.

* **Halálozás.** Egy ifju asszony váratlan és megrendítő haláláról értesültünk. Horváth Zsigmond zoványi községi leánytanító ifju neje Elek Ilona rövid 5 napig tartó hashártyalobban folyó hó 17-én

zsörtlőldött oda kint. Olyan formát emlegetett, hogy nincs igazság a földön, még a kondukterek közt sem.

L. Ö. elemében volt.
— Hova tetszik utazni?
— Velencére.
— Jaj kérem akkor tessék hajóra ülni! Itt éppen tizen ülünk egy rakáson.
— Várad-Velencére megyek én!
— Csak! Ilyen drága világban odáig gyalog is elmehet!

S becsapta az ajtót az orra előtt.
Csingilingiling!
A tarka nadrág gyors futással és . . . ökleit rázva ugrott más coupéba. Nekünk meg volt lelkünk hahotázni hozzá.

Várad-Velencénél újból feltűnt a haragos tarka nadrág.
A malitiozus L. Ö. nem átalta kiszólni hozzá:
— Na látja, hogy gyalog is ott van, a hol mink.

Ez végtelen megvetéssel nézett vissza. Ökleit megrázta és lassu léptekkel csizmázott odább.

És most itthon vagyunk.
A Nagy-Váradon eltöltött néhány nap kaleidoszkopszerű élményeiből magunkkal hozva egy forró ohajtást, hogy a nagylelkű főpásztor, ki nemes szíve sugallatát követve városunk kulturája érdekében oly önzetlenül tett és tesz, nemcsak a mi, de egyháza és hazája felvirágzására, a tudományok fejlesztésére, a lelkében lakó nemes ideálok megtestesítésére sokáig éljen!

A tizenegy deputatus meg az egész város közönsége velem együtt kiáltja ezt!

San(s)Dor.

vératlanul elhunyt. Csak néhány hónapja fűzte össze ez egymáshoz illő ifju párt a szeretet szent láncá, s ime a halál rideg keze kiméletlenül szétszakította azt. Tiszt. Elek Károly sarmasági lelkész urnak e kedves leánya halálában a csapások hosszú lánco-lásának ez újabb terhe nehezede.k vállaira. Ki mások vigasztalására van hivatva, nyerjen maga is vigasztalást az isteni gondviselés s a kegyelem országának szent hitében.

* **Tűz.** Krasznán f. hó 18-án d. u. 6 órákor a harangok vészes kongása riasztotta föl a munkában lévő lakosokat. Egy perc s minden dolgos kéz az oltással volt elfoglalva. A szerencsétlenségben isteni szerencse volt a teljes szélesend. A tűz csakhamar localisálva lön. A tűz oka ismeretlen. Leégett egy lakóbáz és melléképülete. Az épület biztosítva volt.

* **Gyilkosság** és öngyilkosság. Rác Ilona — egy kusalyi özvegy birtokosnő leánya — már kora ifjuságában ígéretet tett egy diósadi birtokos család fiának, Bacó Lászlónak, hogy megvárja, míg iskoláit végzi, máshoz nem megy nőül. Az ifju, hogy annál hamarább célt érjen, félben hagyta a gimnáziumot s a tanítóké ezdebe lépett, hol kitűnő osztályzattal végezett. Már akkor hajlandó lett volna Ilonát oltárhoz vezetni, de a helyesen gondolkozó nő azt mondta: „neked szép tehetséged van, addig nem esküszöm, míg a tanári vizsgát le nem teszed.“ Azonban az ifjut betegség verte le, állapota napról napra súlyosodott — a leány ez alatt odaadó hűséggel, szeretettel ápolta jegyesét, míg végre egy pár évi sorvadás után a végső percre jutott. A leány, hogy ígéretét valósítsa s a haldokló ifju utolsó kérését is teljesítse, annak utolsó óráiban vele megesküdt. Az ifju ezután egy pár napra rá meghalt s most már özvegyet hagyott maga után s a fiatal bus özvegy úgy állott korán elhunyt férje koporsója mellett, mint egy lilium, tisztán, szeplőtlenül. Ez a nőnek első, szomorúan is boldog házassága. — Egy pár évi gyász után ismét férjhez ment egy Menyő községében lakott birtokos ifjuhoz, Gólya Gézához. Ez a házassága nagyon is szomorú volt s a vége borzasztó. A szelid, nemeslelkű nő egy brutális férjet kapott, ki kimondhatatlan módon kizozta őt — előbb összeverte, aztán összecsofolta — vagy kényszerítette maga előtti táncolni, stb. s ha a nő elválást emlegetett, lelővéssel fenyegette. Megtette azt is, hogy sógorától — éjjel 3 órákor, honn nem léte alatt revolverrel kezében házára törve, nejét az ágyból egy szál ingben ragadta ki s vitte haza. A nő végre megkezdte ellene a törvényes elválást; beleegyezett ő is — legalább látszólag — s felhívta, hogy a nála levő hozománya után személyesen menjen, kiadja neki. E hó 11-én el is ment a nő fitestvérevel. A férj szívesen fogadta, talán azért, hogy sógorát elámítsa. Míg a sógor kivonult a kertbe hűsölni, a férj az időt felhasználva, előbb megkizozta nejét, egy ráspolylyal összeszorkálta s azután főbe lőtte. E ténye után elfutott az erdőre, hogy véget vessen saját életének is. Egy szomszédja csalta haza, hol meglátva neje véres hulláját, magát is agyba lőtte. A gyilkos és öngyilkos férj egy nemes család sarja, apja és anyja egymástól, törvényesen elválva élnek.

* **A budapesti** állami középipariskolában a jövő iskola évre a beiratásokat szeptember 1-től 10-éig tartják. Az intézetnek 5 szakosztálya van: építészeti, gépészeti, vegyészeti, kém-vasipari és faipari. Felvételi feltételek: négy gimnasialis, reál, vagy polg. iskolai osztály végzése jeles vagy legalább jó eredménnyel s legalább egy iskolai szünidei gyakorlat a választandó szakban. Nem jeles vagy jó osztályzatu tanulók felvételi vizsgát tesznek. Szükséges iratok: az I—IV. középiskolai osztályokról szóló isk. bizonyítványok, hitelesített munkabizonyítvány, orvosi és himlőoltási bizonyítvány. Lefizetendő díjak: az építészeti szakosztályban 22 frt, a többi szakosztályokban 22 frt.

* **Egy 13—14 éves** fiu, ki a magyar írás és olvasásban teljesen jártas, nyomdánkba gyakornokul azonnal felvétetik!

C S A R N O K.

Mikor az akác virult.

Irta: Nina.

I.

Haloványan, kimerülve fekszik Széni Pálma a hófehér párnákon. Teste, lelke beteg, nagyon beteg. Tegnap hozták haza messze földről; a técsői kastély keleti szárnyában, a nagy parkba nyíló ablakok sűrűen le vannak függönyözve, nehogy a júliusi forró nap csak egy sugára is bele tévedhessen a szeglet szoba hűs homályába. Madár dal, fényes napsugár az ős tölgyfák és a magas jejenyék árnya sem kell most már Pálmának . . . nem kell semmi, csak a nyugalom . . . a pihenés.

Atyja, magas szikár öszülő férfi, a ki neje halála óta mindig feketében jár, néha-néha halk, nesztelen léptekkel nyit be egyetlen kincse, édes leánya terméibe, félre vonja a hálószoza függönyét és néma keservvel tekint a szomorú képre, mely előtte

Filkor Lajos szép képzettségű fiatal orvosra van bízva, ki tudományával készséggel szolgálatára áll a betegeknek.

A diszes coursalon megnyitása épen az orvosok és természetvizsgálók oda érkeztere volt halasztva; én csak az ablakon keresztül gyönyörködhettem benne.

— Szép, szép . . . gondolám. Csak legalább vagy két hétig gyógykezeltethetném magam benne!

L. Ö. és szerény magam, mint a deputatio fiatal tagjai üres időnket arra fordítottuk, hogy hölgyek társaságában bebarangoltuk a szép parkot.

Oh mi kedves dolog lehet itt eltévedni!
Én a kedélyes apa szerepét játsziam s nagyapául F. Ferencet választották a kis babák. Így jutott egyszer életében F. F. is [és mily könnyű szerrel!] unokákhoz!

Aranjuezi napok!
Még is más alakban szeretnénk visszavárazsolni titeket!

Az esernyő még sem került meg.
Hozzá még — elég későn — vettük a lesújtó hirt, hogy az esperes az ezeres bankjegyet a postán haza küldte, ő maga meg Élesdnek vette útját. Quel malheur!

Mint rosz álmkép, oly győirő érzelem volt a szép napok, az érzékeny bucsuzások után a Csucs felé induló vonaton találni magunkat!

Négyen pakoltunk be egy másodosztályu coupéba; de alig helyezkedtünk el, már bezörgetett valaki. Fél szemmel kisandítottam.

Egy kedélyes kinézésű ur (Hiripi Gáspár alteregója) tarka-burka ruhában, gyűrött inggallérral

feltárlul. Hajh, most két éve nem ilyennek gondolta ő leányát és a jelenetet. Lelke akkor arról ábrándozott, hogy Pálma boldog, nagyon boldog lesz... és most minden reménye megsemmisülve... leánya a legboldogtalanabb.

„Jobban érzed-e magad Pálma itt az atyai háznál?” kérdi halkán a fehér alaktól, ki mint a le-tört virág, tágra nyílt nagy szemekkel mereng a belépő alak felé.

„Igen... most már jobban... tudod ugy, mint akkor... mikor még a fenyők ligetében... a hintaszékben hallgattuk az ő felolvasását és... és... az ő regéit“... tagolja erőtelen hangon a beteg leány.

„Ugy hát lemondta; legyőzted magad, ha vis-zsatért a nyugalmad. És ez így van jól. Gyula ak-kor egészen a tied volt, most már senkié; én is belenyugsom majd lassan, bár tudom, hogy soha sem foglak többé oly boldognak látni, a milyennek kívántam volna... De legyen meg az ur aka-rata.“

„Boldog vagyok... boldog leszek nagyon, ha meghalok. Így élni, így hervadni, igaz, hogy ki-nos volna másnak, de nekem már most mindegy... úgy se jó vissza az az idő, mikor tudod apa „az akác virult.“

Széni Andor itt meglepetve tekint a beteg lényre, ettől az akác virulástól, ennek az emlegeté-sétől félt ő mindig... és ime most Pálma ismét az akácok virulását emlegeti... pedig rég volt, igazán rég volt, mikor az akácok illatos árnyában ő is mosolyogva nézte az előtte haladó boldog gyermekeket: Gyulát, Pálmát és fiát Andort, a ki nincs többé.

II.

A técsői uri kastély kertjében két gyönyörű gyermek kergeti a virágágyak között zöld pillangó fogóval az erre-arra libegő-lebegő pillangókat. A májusi alkonyat illatárral tölti el a parkot. Széni Andor és neje gyönyörködve szemlélik a fiút és leányt, Andort és Pálmát.

Arról tanakodnak, hogy most már hová küld-jék el gyermekeiket iskolába? Az atya Pestet ajánlja; Pálma az angol kisasszonyokhoz, Andor a piaristákhoz jár majd a tanintézetbe. Széniné szo-moru lesz és halkán felsóhajtva azt feleli férjeurá-nak, nem volna-e jobb, ha itt maradnának szemeik előtt, hisz akad nevelő a fiu és a leány mellé és ő boldogabb lesz, ha a két kedves alakot itt látja szemei előtt. S Széni azt válaszolta:

„Legyen. A költség majdnem egy. Andornak és Pálmának külön-külön nevelőt keresek.“ És ugy is történt. Az „Egyetértés“ legközelebbi számában a kis hirdetések rovatában ez volt olvasható:

„Nevelőnő és nevelő kerestetik egy földbirto-kos két gyermeke mellé vidékre. Ajánlatok Técsőre küldhetők Sz... A... földbirtokoshoz.“

A kis hirdetés eredménye az volt, hogy 12 nevelőnő és 6 nevelő ur jelentkezett. Válogathattak a 18 beküldött fénykép és sokfajta bizonyítvány másolat között. Egy kath. papnövendék és egy pesti végzett egyetemi hallgató közt került végre dön-tésre a dolog. Széniné a világi nevelő pártjára ál-lott; maga Andor a szintén egyetemet végzett és theologus papot akarta. De végre Széniné és Pálma kérelmére a feltűnő csinos külsejű világi nevelőt fogadta el. A nevelőnőt illetőleg megegyeztek egy pozsonyi magyar leányban.

Szeptember elején megérkezett a nevelő és a nevelőnő is. Vértés Gyula magas, karcsu, barna ifju férfi volt, fekete körszakállal, középen beret-vált állal. Előkelő modoru, elegáns világfi, a ki mi-dőn behajtott a técsői kastélyba, azon meglepetés-ben részesült, hogy az egész család ámulattal fo-gadta. Széni hinni sem akarta, hogy ez a nevelő, mert az arckép molyhos állu fiatal embert muta-tott, a nevelő pedig itt egy mágnásos uracs külse-jét tüntet fel. „No de nem baj, csak tanítson jól“, gondolta Széni Andor.

Harmadnapra megérkezett Pozsonyból Beller Mathild. Csinos külsejű ifju leány, a ki a női ké-pezdét csak f. évi júniusban végezte be. Vértés Gyula Andorral a parkban kapott lakást a virág-ház verandáján egy három szobás kis emeleten, melyen a középső szoba volt a salon és tanuló szo-ba, a két szomszéd szoba külön-külön hálószobául szolgált. Mathild és Pálma a kastély keleti részé-ben a szeglet osztályt kapták, a honnan a virághá-zat jól lehetett látni.

(Folyt. köv.)

Közzgazdaság.

1890. augusztus hó 15-én tartott hetivásár for-galmi kimutatása. (Közép számítás szerint.)

		Közép ár oszttr. ért.	
		frt	kr.
Tiszta buza	—	5	20
Kétszeres	—	4	80
Rozs	—	3	50
Kukorica	—	4	60
Zab	—	2	20
Burgonya	—	1	80
Száz klgamm szalonna	—	56	—
Egy	”	—	60
Egy	” marhahus	—	30
Egy	” disznóhus	—	36
Száz	” só	8	24
Egy	” só	—	10
Száz	” széna	4	—
”	” szalma	2	80
Négy köbméter tüzifa kemény	—	5	—
” ” ” puha	—	4	20
Egy liter szesz 36 fokú	—	—	36
” ” borsó	—	—	10
” ” lenese	—	—	12
” ” paszuly	—	—	07

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Társ-szerkesztők:

Csák Alajos és Szentimrei István.

Hirdetések.

Kereset.

Egy bankintézet keres minde-nütt egyéneket, törvényileg en-gedélyezett sorsjegyek részlet-fizetés melletti eladására. Igen előnyös jutalék feltételek.

Ajánlatok B J jegy alatt

GOLDBERGER A V hirdetési irodájához. Budapest, váci-utca 1. 6. 9. sz. — intézendők

Makk eladás.

A hatósági zár alatt lévő Ma-gura erdőség makktermése folyó augusztus hó 31-én délután 3 óra-kor fog Sz.-Somlyó városházánál megtartandó nyilvános árverésen eladatni.

Sz.-Somlyó, 1890. aug. 16.

Halmágyi Miklós,

zárgondnok.

1—2

Van szerencsém tisztelettel tudatni, hogy már 10 év óta fennálló üzletemhez a neutitseni, weiskircheni, bécsi és honi kész

fa- és vasbutor raktárt rendeztem be,

illetve erre belföldi és külföldi elsőrendű butorgyárosoktól képviselőseget Szilágymegye és vidékére vettem át, midőn erről van sze-renesém tudatni, szívesen meghívom a T.vevő közönséget, szükség esetén rendelvényeit nálam megtenni. Butorszövetek garniturokhoz legnagyobb választékú minta colectióim vannak rendelkezésre; elvállalok szilárd munkával ellátott butorokra berendezéseket, háló, ebédlő és szalon szobákhoz, kávéházak, nyaralók, fürdők, stbre.

Az árukat direkt első forrásból, a gyárból küldetem meg kívánság szerint, vagy helybeli raktáramból vehetők át; a fize-tések megegyezések mellett hitelidőre, vagy részlet lefizetés mellett is történhetnek. Kézpénzfizetésnél pénztári engedményt nyújtok, mely vétel összegétől függ: vidéki vagy távolabbi városokra a minta colectióit szívesen beküldöm, valamint költségkiszámítással is szolgálok; kívánság esetén megbízottamat a minta-collectió bemutatása végett s költségszámítás megtételére szívesen küldöm; megjegyzem, hogy butor behúzó kelméket legdivatosabb Jute, rips, gobelin, selyem, arany szövés, bársony, plüsch és zsenillenbe méter számra is szolgálok és ebből egy nagy minta colectióval rendelkezem.

A butorok kiállítása ugy minőségben, mint művészi kivitelben kifogástalan s azok jóságáért a gyárosaim régi jó hirneve, nagy kiviteli képessége garantíroz s nemcsak versenyképes olcsóbb árak, mint sok nagyvárosi, de a munka művészi kiállítása és tartós-sága felülmulja ezeket. Megjegyzem továbbá, hogy ugy olcsóság tekintetében, mint művészi és massiv kiállításra nézve felülmul sok nagyvárosi butorgyárosok készítményeit, és azon nagy előnye van a tisztelt megrendelőknek, hogy minden egyes darab butorokról sze-mélyes meggyőződést szerezhet anélkül, hogy erre előleget is adna. Gyárosaim nem hirdetik magukat, de szükségük sines reá, mert gyá-rosaim csakis kereskedők által képví-eltetik magukat. — Nádbutorokról és székekről, valamint zongora, cimbalom, vas pénzszekrények és varrógépekről külön gyári árak.

Vaspénztárak 50 frttól feljebb, varrógépek 24 frttól feljebb, zongorák 280 frttól feljebb, — nádszékek 2—10 frtig, — garnitúrák 60—700 frtig, — pulitíros siffon darabja 20—150 frtig, — pulitíros ágyak darabja 10—75 frtig, — pulitíros kredenc da-rabja 20—175 frtig, — pulitíros mosdó asztal darabja 15—75 frtig, — consol tükör márvánnyal, darabja 20—240 frtig, — író asztal darabja 10—120 frtig és még magasabb árak mellett is, ében fából, gyöngyház, elefántesont vagy más értékesebb berakások-kal és művészi faragványokkal. — Szíves megrendelésüket kérve, — ajánlom magamat,

FÁBRY JÓZSEF,

városház- és színházzal szemben Szilágy-Somlyón.

Egy félszázad óta hirneves és elismert teljesen ártalmatlan szépítő gyógyszer, mely fiatal, üde színt kölcsönöz, az arcbőrt minden kiütésektől óvja. — Egyedül valódi dr. Schihuvsky-féle *arckenőcs, mosdóvíz, szappan*, gyors és kitűnő hatásnak bizonyult be szeplő, májfolt és minden bőr-kiütések ellen. Postai czétküldés naponta az ország minden részébe szállíttatik. — Egy nagy tégely valódi 75 kr, egy kis tégely 40 kr, egy darab szappan 60 kr. — Raktár FÁBRY JÓZSEF divatáru és illatszerek üzletében Szilágy-Somlyón, városház és színházzal szemben.

2—12